

Upíří
Deníky

FANTOM

L.J.SMITH

FRAGMENT

Fantom

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

L. J. Smith – Stefanovy deníky – Zrození

L. J. Smith – Říše temnot – Tajemství upírů

Suzanne Collinsová – Hunger Games – Aréna smrti

Lote Kinskofer – Zločin – Černý sníh

L. J. Smith

Upíří deníky – Fantom – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Elena nemohla popadnout dech. Nejasně si uvědomovala, že otvírá a zavírá ústa, ale nedokázala ze sebe cokoliv vypravit. Měla dojem, jako by jí ochrnuly ruce i nohy.

Damon jí věnoval téměř plachý úsměv – což bylo zvláštní, protože Damon nikdy nebyl plachý ani v nejmenším – a pokrčil rameny. „No, princezno? Přála sis, abych tu byl s tebou, ne?“

V tu chvíli jako by ji ochrnutí najednou opustilo – vyskočila z postele a vrhla se Damonovi do náručí.

„Jsi fakt skutečný?“ vydechla a přitom napůl vzlykala. „Je tohle všechno pravda?“ Náruživě ho líbala a on jí polibek vracel se stejnou vášní. *Cítla* ho naprosto skutečně, chladnou pleť, koženou bundu, překvapivou jemnost známé křivky jeho rtů pod jejími.

„Jsem tady,“ zamumlal jí do vlasů a přitáhl si ji blíž. „Všechno je to skutečné, přísahám.“

Elena ustoupila o krok a vrazila mu pořádnou facku. Damon jen zíral a třel si tvář. „Auvajs,“ ulevil si a blýskl po ní lehkým, drzým úsměvem. „Nemůžu říct, že bych to nečekal – ženy mi dávají facky častěji, než by člověk považoval za možné – ale nepovažuji to za milé přivítání dávno ztracené lásky, miláčku.“

„Jak jsi mohl, Damone? Všichni jsme tě oplakávali. Stefan se hroučí. Bonnie se obviňuje. Já... já... Část mého srdce umřela. Jak dlouho jsi nás sledoval? Copak ti to bylo jedno? Smál ses, zatímco jsme pro tebe plakali?“

Damon sebou trhl. „Zlatíčko,“ opáčil, „princezno moje, copak nejsi ani trochu ráda, že mě vidíš?“

„Samozřejmě, že jsem!“ odpověděla Elena rozhořčeně. Zhluboka se nadechla a podařilo se jí trochu uklidnit. „Ale Damone, co sis vlastně myslel? Všichni jsme byli přesvědčení, že jsi mrtvý! *Definitivně* mrtvý, ne mrtvý tak, že se mi za pár dní zjevíš v ložnici a vypadáš úplně zdravě! *Co se to sakra děje?* To dokázaly Strážkyně? Když jsem je o to prosila, říkaly, že to nejde, že jakmile upír zemře, je jeho smrt definitivní.“

Damon jí věnoval jeden ze svých vzácných upřímných úsměvů. „No, zrovna ty, jako jedna z mála lidí, bys měla vědět, že smrt není vždycky definitivní.“

Elena pokrčila rameny a objala se pažemi. „Říkaly, že

když jsem se vrátila zpátky já, bylo to něco jiného,“ odpověděla tiše a potýkala se s přívalem emocí. *Jsi v šoku*, našeptával jí vnitřní hlas. „Nějaká kouzla a mystika, že prý můj čas ještě nevypršel. Hele,“ píchla mu prstem do hrudi a trochu ožila, „jsi teď obyčejný člověk? Já jsem byla zase člověk, když jsem se vrátila.“

Damon se demonstrativně otrásl. „Bože, chraň. Toho jsem si užil dost, když ze mě ten vlezlý kitsune udělal smrtelníka. Díky nebesům – nebo komukoliv – tentokrát nemusím hledat povolnou upíří princeznu, aby mě opět proměnila.“ Plaše se na Elenu usmál. „Jsem stejně krvežíznivý jako vždycky, zlatíčko.“ Zamířil pohledem k jejímu hrdlu. „Když už o tom mluvíme, mám docela hlad...“

Elena mu vrazila ještě jednu, i když tentokrát jemněji. „Nech toho, Damone.“

„Můžu si už sednout?“ zeptal se Damon, a když přikývla, uvelebil se v nohách její postele a stáhl ji k sobě. Elena mu pátravě pohlédla do očí, pak mu jemně obkroužila prstem výrazné lícní kosti, římská ústa a havraní vlasy.

„Tys byl *opravdu* mrtvý, Damone,“ řekla tiše. „Já to vím. Viděla jsem tě umírat.“

„Ano,“ přitakal a povzdechl si. „Cítil jsem, jak umírám. Příšerně to bolelo a zdálo se mi, že to trvá věčnost, a zároveň, že to byl jen mžik.“ Otrásl se. „Přesto ze mě ještě jakási nepatrná část zůstala i pak...“ Elena přikývla, „a Stefan mi řekl, řekl jí, že může jít. A tys ho držela,

drželas mě – a říkalas, abych zavřel oči. A pak byl pryč i ten poslední zbyteček mě, a dokonce i bolest byla pryč. A pak... jsem se vrátil.“ Damonovy tmavé oči se rozšířily překvapením při té vzpomínce.

„Ale jak je to možné?“ vyptávala se Elena.

„Vzpomínáš na tu hvězdnou perlu?“

„Jak bych na ni mohla zapomenout? Způsobila všechny naše problémy s liškodlaky. Vypařila se, když jsem... Ach, Damone, já jsem na ten strom na měsíci Nezemě použila *Křídla zkázy*. Ale zničilo to i tu kitsuní hvězdnou perlu, a tak jsem musela jít za Strážkyněmi, aby zachránily Fell's Church. *Křídla zkázy* byla... Nikdy jsem nic podobného nezahlédla ani neprožila.“ Otřásla se.

„Viděl jsem, co to udělalo s tím měsícem,“ odpověděl Damon a mírně se usmál. „Budeš se cítit líp, můj nádherný anděli, když ti prozradím, že zrovna to, jak jsi použila své schopnosti a zničila tu hvězdnou perlu, mě zachránilo?“

„Neříkej mi tak,“ ohradila se Elena zamračeně. Strážkyně byly bytosti nejbližší andělům, které zatím kdy viděla – a neměla na ně dobré vzpomínky. „Jak tě to zachránilo?“

„Vysvětluje se v moderních školách princip kondenzace?“ vyptával se Damon s pohrdavým výrazem, který vždycky nasazoval, když škádlivě kritizoval její svět ve srovnání s tím, v němž vyrostl. „Je to teď samá sexuální výchova, empatie a druhořadé romány, nebo vám také vysvětlují alespoň základy přírodních věd? Víím, že vy-

řadili latinu a řečtinu a místo toho učí divadelní výchovu a sebeprosazování.“ Z hlasu mu čišelo opovržení.

Elena se ovládla a nereagovala na jeho rýpání. Místo toho složila ruce úhledně v klíně a opáčila: „Myslím, že jsi několik desetiletí pozadu. Avšak, ó, nejmoudřejší, mé vzdělání nezahrnuje výklad, jak souvisí princip kondenzace se vstáváním z mrtvých, prosím tedy, pouč mne.“

„Paráda,“ ušklíbl se Damon. „Rád vidím mladou ženu, která projevuje úctu starším a vzdělanějším.“ Elena se na něj varovně zamračila. „Tak dobře,“ pokračoval, „tekutina v hvězdné perle je čirá magie, nemohla prostě zmizet. Není snadné zbavit se opravdu silného kouzla. Když se atmosféra začala zase ochlazovat, kouzelná tekutina se z páry přeměňovala opět na tekutinu a padala na mě v kapkách spolu s deštěm popela. Celé hodiny mě máčela čirá magie a Síly a pomalinku mě navracely k životu.“

Elena úžasem otevřela ústa. „Ty *potvory*,“ ulevila si rozhořčeně. „Strážkyně mi řekly, žeš umřel definitivně, a stejně si vzaly všechny poklady, které jsme jim nabídli výměnou za záchranu Fell’s Church.“ Krátce pomyslela na poslední poklad, jenž stále ještě měla schovaný v horní polici svého šatníku, láhev plnou vody z Fontány věčného mládí, a pak tu myšlenku zaplašila. Nesmí ani sama sobě déle než na jediný okamžik připustit, že tenhle poklad má, protože Strážkyně by si toho mohly všimnout a ona by ho pak nemohla použít... určitě ne teď a možná vůbec nikdy.

Damon pokrčil jedním ramenem. „Slyšel jsem, že i ony občas podvádějí. Ale v tomhle případě mi připadá pravděpodobnější, že byly přesvědčené o svojí pravdě. Ony taky nevědí všechno, přestože rády předstírají, že ano. A upíři i kitsune jsou poněkud mimo jejich obor.“

Vyprávěl jí, jak se probudil k vědomí, pohřbený hluboko v popelu a bahně, jak se vyhrabal na povrch a vydal se přes zničený měsíc a jak téměř znovu zemřel, kdyby ho Sage nezachránil.

„A co se dělo potom?“ vyptávala se Elena dychtivě. „Jak sis pak na všechno vzpomněl? A jak ses dostal zpátky na Zemi?“

„No,“ pomalu odpověděl Damon a věnoval jí jemný, laskavý úsměv, „to je zvláštní příběh.“ Sáhl si do náprsní kapsy kožené bundy a vytáhl úhledně složený bílý kapesník. Elena zamrkala. Vypadal úplně stejně jako ten, který jí podal ve snu. Damon si všiml jejího výrazu a po usmál se víc, jako kdyby věděl, odkud ho zná. Kapesník rozložil a ukázal Eleně jeho obsah.

V kapesníku byly uloženy dva prameny vlasů. Znamých vlasů, uvědomila si Elena. Obě si s Bonnií uřízly vlasy a položily je na Damonovo tělo. Chtěly tak u něj zanechat kousek sebe samých, protože nebylo v jejich silách jeho tělo odnést s sebou ze zničeného měsíce. Nyní před ní ležel jeden kudrnatý rusý pramen a jeden zvlněný zlatý, oba lesklé a zářivé, jako kdyby je právě někdo

ustříhl z čerstvě umytých hlav, a ne přinesl ze světa plného padajícího popela.

Damon hleděl na ty prameny vlasů s výrazem, v němž se mísila něha i trochu bázně. Elena si uvědomila, že u něj ještě nikdy neviděla tak otevřený pohled plný naděje.

„Síly z hvězdné perly zachránily i je,“ prohlásil. „Nejdřív byly spálené skoro na popel, ale pak se postupně zregenerovaly. Díval jsem se na ně, studoval je a opatroval a pak jste se mi začali vracet. Sage mě oslovil jménem, které mi připadalo správné, ale nedokázal jsem si o sobě vybavit nic jiného. Ale když jsem držel ty vlasy, pomalinku jsem si vzpomněl, kdo jsi a čím jsme společně prošli, a na všechny ty věci, které...“ odmlčel se, „které jsem o tobě věděl a cítil. Pak jsem si vzpomněl i na svoji malou červenku a potom už mě zaplavily vzpomínky na všechno ostatní a zase jsem se cítil sám sebou.“

Pohlédl stranou a ovládl sentimentální výraz. Nasadil svou obvyklou, chladně vyrovnanou tvář, jako kdyby se zastyděl. Pak složil prameny vlasů opět do kapesníku, který pečlivě uložil zpátky do kapsy u bundy.

„No,“ pokračoval energicky, „pak už šlo jen o to, aby mi Sage půjčil trochu svého oblečení, pověděl mi, o co jsem přišel, a poslal mě zpátky do Fell's Church. Tak jsem tady.“

„Vsadím se, že byl naprosto ohromený,“ usoudila Elena, „a nadšený.“ Strážce brány mezi dvěma světy byl Damonův

blízký přítel, vlastně jediný Damonův přítel, o kterém Elena věděla, tedy kromě ní. Damonovi známí bývali většinou spíš jeho nepřátelé nebo obdivovatelé než přátelé.

„Byl docela potěšený,“ připustil Damon.

„Takže ses právě dostal zpátky na Zem?“

Damon přikývl.

„No, tady jsi toho dost zmeškal,“ prohlásila Elena a vyprávěla mu o událostech posledních dní. Začala tím, jak se objevilo Celiino jméno psané krví, a skončila Calebovou hospitalizací.

„No nazdar,“ Damon tiše hvízdal. „Ale musím předpokládat, že problém je v něčem jiném, než že se můj mladší bráška chová ke Calebovi jako cvok, ne? Protože to může být normální žárlivost, víš? Žárlivost byla vždycky Stefanovou největší slabostí.“ Poslední větu pronesl se samolibým úšklebkem a Elena ho jemně šfouchla loktem do žeber.

„Neshazuj Stefana,“ napomenula ho a pro sebe se usmála. Byl to tak *dobrý pocit*, znovu se dohadovat s Damonem. Opravdu to byl zase ten starý Damon: rozčilující, neustále měnící nálady, prostě úžasný. Damon se vrátil.

Počkat. Ale ne. „Ty jsi taky v nebezpečí!“ vydechla Elena, když si najednou uvědomila, že stále může být v ohrožení života. „I tvoje jméno se objevilo, bylo napsané vodními rostlinami, které držely Meredith pod vodou. Nevěděli jsme, co to znamená, protože jsme byli

přesvědčení, že jsi mrtvý. Ale vzhledem k tomu, že jsi naživu, to vypadá, že asi budeš dalším cílem útoku.“ Odmělčela se. „Pokud tedy to, jak jsi propadl tou dírou na měsíci, nebyl už ten útok.“

„Nedělej si o mě starosti, Eleno. S tím útokem na měsíci máš asi pravdu, zřejmě to byla ‚nehoda‘ nachystaná na mě. Ale ve skutečnosti to nebyly moc povedené pokusy, že ne?“ vyptával se Damon zamyšleně. „Skoro jako kdyby se jejich původce ve skutečnosti moc nesnažil nás připravit o život. Mám takovou představu o tom, co by asi mohlo být příčinou těch potíží.“

„Opravdu?“ divila se Elena. „Prozrad' mi to.“

Damon zavrtěl hlavou. „V tuhle chvíli je to jenom tušení,“ bránil se. „Nejdřív mě nech, abych si to nějak potvrdil.“

„Ale Damone,“ namítala Elena, „dokonce i tušení je mnohem víc, než jsme dokázali vymyslet my ostatní. Pojd' se mnou zítra ráno a řekni to všem, pak na tom můžeme pracovat společně.“

„No jo,“ odpověděl Damon a demonstrativně se otrásl. „Ty a já a Mutt a lovkyně upírů, taková úhledná skupinka. Plus můj zbožný bratr a malá zrzavá čarodějka. A taky stará čarodějka a jedna učitelka. Ne, já se chystám ještě trochu pátrat sám. A navíc, Eleno,“ řekl naléhavě a upřeně na ni pohlédl svýma tmavýma očima, „nesmíš nikomu říct, že jsem naživu. Zvlášt' ne Stefanovi.“

„Damone!“ protestovala Elena. „Ty si vůbec neumíš představit, jak je Stefan zničený od té doby, co si myslí, žeš umřel. Musíme mu říct, že jsi v pořádku.“

Damon se hořce usmál. „Myslím, že skrytá část Stefanovy duše je ráda, že jsem mimo hru. Nemá žádný důvod přát si, abych tu byl.“ Elena vrtěla hlavou v rozhořčeném protestu, ale on pokračoval. „Je to pravda. Ale možná přišel čas, aby se mezi námi věci změnily. A proto mu musím ukázat, že se dokážu změnit. Na každý pád není možné, abych tuhle věc pořádně propátral, pokud budou všichni vědět, že jsem tu. Prozatím o tom mlč, Eleno.“ Otevřela ústa k dalším protestům, ale umlčel ji rychlým, vášnivým polibkem. Když ji pustil, pokračoval: „Zatím mi to slib a já ti slíbím, že jakmile si to svoje tušení ověřím, můžeš moje znovuzrození oznámit světu.“

Elena pochybovačně přikývla. „Pokud si to doopravdy přeješ, Damone, a pokud jsi přesvědčený, že je to nutné,“ odpověděla, „ale nejsem z toho nadšená.“

Damon vstal a pohládl ji po rameni. „Všechno teď bude jinak,“ prohlásil. Shlédl k ní s vážným výrazem ve tváři. „Nejsem stejný, jako jsem býval, Eleno.“

Elena znovu přikývla, tentokrát energičtěji. „Zachováš tvoje tajemství, Damone,“ slíbila.

Damon jí věnoval krátký úsměv a pak přeběhl třemi kroky k otevřenému oknu. Vmžiku byl pryč a do noci vylétl veliký černý havran.

Druhý den ráno se Elena cítila lehká a plná štěstí, jako kdyby jen ona jediná znala obrovské, nádherné tajemství. Damon je pořád naživu. Včera večer byl v jejím pokoji.

Opravdu?

Zažila si toho už tolik, že tomu jen stěží dokázala věřit. Vylezla z postele a všimla si, že venku jsou ještě červánky, takže musí být hodně časně. Opatrně přistoupila k oknu. Nebyla si jistá, co vlastně hledá, ale klesla na kolena a bedlivě prohlížela podlahu.

Tady. Drobný úlomek zaschlého bláta na rozvrzané podlaze, který komusi odpadl z boty. A tady na parapetu je škrábanec od ptačích spárů. To Eleně jako důkaz stačilo.

Vstala, poskočila si radostí a nadšeně tleskla. Po tváři se jí rozlil širokánský úsměv. Damon je naživu!

Zhluboka se nadechla a silou vůle se snažila přimět obličej k neutrálnímu výrazu. Pokud má doopravdy udržet jeho tajemství – a předpokládala, že to bude muset, když to nakonec slíbila –, bude se muset chovat, jako by se nic nestalo. A věci opravdu stále nevypadají moc dobře, připomínala si. Když si zopakuje fakta, je jasné, že zatím nemá co slavit.

Damonův návrat nijak nezměnil skutečnost, že nějaké temné síly pronásledují Elenu a její přátele, ani že se Stefan chová iracionálně a násilně. Při pomýšlení na Stefana jí srdce malinko pokleslo, ale přesto cítila obrovskou vlnu štěstí. Damon je naživu!

A co víc, dokonce má představu, co se tu asi děje. To je celý Damon ve své nejvíc rozčilující podobě – nechá si ten nápad pro sebe a nesvěří se se svým tušením ani jí, ovšem představuje větší naději, než jí byl schopen nabídnout kdokoliv jiný. Možná se na konci tohotohle tunelu přece jenom začíná objevovat světlo.

Na Elenino okno dopadl oblázek.

Když vyhlédla ven, uviděla Stefana se shrbenými rameny a rukama vraženými v kapsách, jak ji pozoruje z trávníku. Elena na něj mávla, aby zůstal, kde je, hodila na sebe džíný, bílý krajkový top a boty a vyrazila za ním dolů. Na trávě byla ještě rosa, takže za Elenou zůstávala zelená stopa. Ranní chlad už pomalu nahrazoval žár letního dne.

Elena cestou ke Stefanovi zpomalila. Vlastně nevědě-

la, co mu má říct. Od včerejšího večera pokaždé, když pomyslela na Stefana, viděla, jak Calebovo tělo letí vzduchem, a slyšela to hrozné křupnutí, když dopadl na mramorový pomník. Nedokázala si pomoci, viděla před sebou i Stefanův divoký hněv, když zaútočil – přestože si Damon byl jistý, že k tomu Stefan musel mít skutečný důvod. *Damon*. Jak vůbec dokáže zabránit Stefanovi, aby zjistil pravdu o svém bratrovi?

Z bolestného výrazu ve Stefanově tváři poznala, že vycítil její obavy. Vztáhl k ní ruku. „Já vím, že nerozumíš tomu, proč jsem včera udělal to, co jsem udělal,“ řekl jí. „Ale je tu něco, co musíš vidět.“

Elena se zastavila, ale jeho vztaženou ruku nepřijala. Tvář mu ještě více posmutněla. „Řekni mi, kam jdeme,“ vyzvala ho.

„Musím ti ukázat, co jsem našel,“ opakoval Stefan trpělivě. „Až tam dojdeme, všechno pochopíš. Prosím, Elena. Nikdy bych ti neublížil.“

Elena na něj hleděla s úžasem. Věděla naprosto jistě, že Stefan by jí nikdy nedokázal ublížit.

„Tak dobře,“ souhlasila. „Počkej tu ještě chvíličku. Hned budu zpátky.“

Nechala Stefana stát na trávníku v ranním slunci a vrátila se do tichého domu. Všichni ostatní ještě spali – rychlý pohled na hodiny v kuchyni jí prozradil, že je sotva šest hodin. Naškrábala vzkaz pro tetu Judith, že

jde se Stefanem na snídani a že přijde později. Vzala si kabelku, zaváhala a přesvědčila se, že v ní stále ještě je uschlá snítka sporýše. Ne že by si myslela, že by jí snad Stefan něco udělal... ale nikdy neškodí být připravená.

Když vyšla z domu, Stefan ji odvedl k autu, které měl zaparkované před domem, otevřel jí dveře a počkal, než si zapne pás.

„Jak je to daleko?“ vyptávala se Elena.

„Moc ne,“ odpověděl stručně. Elena se dívala, jak řídí, a přitom postřehla, že se mu v koutcích očí udělaly ustarané vrásky, ústa měl nešťastně svěšená a ramena napjatá. Přála si ho obejmout a utěšit, rukou ty vrásky kolem očí uhladit... ale vzpomínky na výraz zuřivého hněvu v jeho tváři jí v tom bránily. Nedokázala se přimět, aby tu bariéru mezi nimi prolomila.

Nejeli nijak dlouho, když Stefan odbočil do slepé ulice vedoucí k drahým vilám.

Elena se předklonila. Přijížděli k velikému bílému domu, před kterým se rozkládala prostorná veranda na sloupkách. Tuhle verandu znala. Po ukončení prvního ročníku seděli s Mattem tady na schodech, dívali se, jak vychází slunce, a přitom byli ještě oblečení ve slavnostních šatech z plesu. Skopla tenkrát saténové střevíčky a opřela si hlavu o Mattovo rameno ve smokingu. Ospale poslouchala hudbu a hlasy doléhající z afterparty v domě za nimi. Byla to noc z úplně jiného života.

Pohlédla na Stefana vyčítavým pohledem. „Tohle byl dům Tylera Smallwooda, Stefane. Nevím, co máš v plánu, ale Caleb tady není. Je v nemocnici.“

Stefan si povzdechl. „Já vím, že tu není, Eleno. Jeho teta a strýc tu taky nejsou, a to minimálně několik dní.“

„Jsou mimo město,“ odpověděla Elena automaticky. „Teta Judith s nimi včera mluvila.“

„To je dobře,“ prohlásil Stefan rozhodně. „V tom případě jsou v bezpečí.“ Vrhł ustaraný pohled na obě strany ulice. „Jsi si jistá, že Caleba dneska z nemocnice nepropustí?“

„Ano,“ prohlásila Elena ledově. „Na to má příliš vážná zranění. Nechají si ho tam na pozorování.“

Vystoupila z auta, zavřela dveře a vydala se ke Smallwoodovic domu. Ani se neohlédla, jestli ji Stefan následuje.

Vmžiku ji dohnal. V duchu proklela jeho upíří reflexy a vykročila rychleji.

„Eleno,“ oslovil ji a postavil se před ni, takže se musela zastavit. „Zlobíš se, že se snažím zajistit ti bezpečí?“

„Ne,“ odsekla kousavě, „zlobím se, že jsi skoro zabil Caleba Smallwooda.“

Stefanův obličej zesmutněl vyčerpáním a lítostí a Elena se okamžitě začala cítit provinile. Ať už se se Stefanem děje cokoliv, potřebuje ji. Ale ona prostě neví, jak naložit s násilnickou stránkou jeho povahy. Zamilovala

se do Stefana pro jeho poetickou duši, pro jeho něhu. To Damon byl ten nebezpečný. *Nebezpečnost sluší mnohem líp Damonovi než Stefanovi*, ozval se vnitřní hlásek a Elena nemohla popřít pravdivost jeho slov.

„Prostě mi ukaž, co jsi chtěl, abych viděla,“ vyzvala ho nakonec.

Stefan si povzdechl, otočil se a vedl ji po příjezdové cestě. Očekávala, že se vydá ke vchodovým dveřím, ale on zatočil kolem domu směrem k malému zahradnímu domku na zadním dvorku.

„To je kůlna na nářadí?“ zeptala se Elena žertovně. „Máme snad krizovou situaci ohledně sekání trávníku, kterou musíme vyřešit ještě před snídaní?“

Stefan ignoroval její vtípkování a vydal se ke dveřím domku. Elena si všimla, že visací zámek, jenž uzavíral dvojité dveře, je rozlomený na kusy. Oblouk kovu bez užitku visel z petlice. Evidentně se sem Stefan vloupal už dřív.

Elena ho následovala dovnitř. Po jasném, křišťálově čistém ranním slunečním svitu v příšeří uvnitř nejprve neviděla nic. Postupně se jí zrak přizpůsobil a dokázala rozeznat, že stěny jsou pokryté jakýmsi papíry. Stefan otevřel vstupní dveře o něco víc, aby dovnitř mohlo světlo.

Elena hleděla na papíry na zdech a pak prudce ucukla a zalapala po dechu. To první, co dokázala rozeznat, byl snímek její vlastní tváře. Strhla papír se zdi a prohlédla si ho důkladněji. Byl to výstřížek z místních novin, kde

byla vyfotografovaná ve stříbrných šatech, jak tancuje se Stefanem. Popisek pod obrázkem říkal: „Královna plesu střední školy Roberta E. Leea Elena Gilbertová a její partner Stefan Salvatore.“

Královna plesu? Navzdory vážnosti situace se jí rty roztáhly v úsměvu. Zakončila střední školu opravdu v plném lesku, že?

Sundala další výstřižek a úsměv jí z tváře zmizel. Tenhle ukazoval rakev, se kterou nosiči kráčejí deštěm, a kolem postávají truchlíci. V davu Elena rozeznávala tetu Judith, Roberta, Margaret, Meredith i Bonnie se staženými rty a tvářemi zbrázděnými slzami. Zde popisek oznamoval: „Město truchlí nad studentkou střední školy Elenou Gilbertovou.“

Elena bezděky zařala ruce v pěst a výstřižek zmačkala. Obrátila se a pohlédla na Stefana. „Tohle by tu nemělo vůbec být,“ prohlásila a v hlase jí zazněl náznak hysterie. „Strážkyně minulost změnily. Neměly by existovat žádné novinové výstřižky ani nic jiného.“

Stefan jí upřený pohled vracel. „Já vím,“ souhlasil. „Přemýšlel jsem o tom a to nejlepší, na co dokážu přijít, je, že Strážkyně možná jen změnily *mysli* lidí. Nikdo tady nevidí žádné důkazy o událostech, které jsme chtěli vymazat. Vidí jenom to, co podporuje jejich nové vzpomínky, vzpomínky na normální malé město a partu normálních teenagerů. Prostě další školní rok.“

Elena zamávala novinami. „Ale proč je tu teda tohle?“

Stefan jí tichým hlasem odpověděl: „Možná to nezafungovalo na každého. Našel jsem Calebův blok, kde má naškrábaných pár poznámek, a podle nich to vypadá, jako kdyby si pamatoval dvě odlišné verze událostí. Poslechni si tohle.“ Stefan zalistoval hromádkou papírů na podlaze a vytáhl blok. „Píše tu: Ve městě teď potkávám dívky, o kterých vím, že jsou mrtvé. Byly tady nějaké nestvůry. Město bylo zničeno a my jsme uprchli dřív, než ty potvory mohly dostat i nás. Ale teď jsem zpátky a vypadá to, že jsme nikdy neutekli. A nikdo jiný kromě mě si nic nepamatuje. Všechno je normální – žádné příšery, žádná smrt.“

„Hmm,“ Elena si od něj půjčila blok a zalistovala stránkami. Caleb tam měl i seznamy. Vickie Bennetová, Caroline, ona sama. Všichni, kdo umřeli. Každý, kdo se nějak lišil v dnešním světě a v tom minulém. Byly tam poznámky, co si o nich pamatoval – jak si myslel, že Elena je mrtvá, i to, co se dělo nyní. Obrátila několik stran a oči se jí rozšířily překvapením. „Stefane, poslouchej. Tyler mu o nás vyprávěl. Tyler se bál Stefana Salvatora. Myslel si, že zabil pana Tannera a že je na něm cosi divného, cosi nadpřirozeného. A taky si myslel, že Elena Gilbertová a její kamarádky jsou v tom, co se tu děje, nějak zapletené.“ A pak je tu hvězdička, která odkazuje na to, že pan Tanner zemřel v jedné linii vzpomínek a žije v té druhé.“ Elena chvatně listovala dalšími stránkami. „Vypadá to, že se za-

měřil na *nás* jako na příčinu těch změn. Domyslel si, že jsme ve středu všeho dění. Protože my jsme ti, kdo se změnili nejvíc – kromě obětí kitsune a upírů – a protože věděl, že Tyler nás podezíral. Viní nás z Tylerova zmizení.“

„Dvě linie vzpomínek,“ zopakoval Stefan a mračil se. „A co když Caleb není jediný, kdo si pamatuje obě reality? Co když nadpřirozené bytosti nebo lidé citliví na nadpřirozené vlivy nebyli tím zaklínadlem ovlivnění?“

Elena ztuhla. „Margaret – pořád jsem si dělala starosti, jestli si náhodou něco nepamatuje. Vypadala tak rozrušeně, když mě poprvé viděla. Vzpomínáš si, jak se pořád bála, jestli se vrátím? Myslíš, že kromě vzpomínek od Strážkyň si taky pamatuje, jak jsem zemřela?“

Stefan zavrtěl hlavou. „Já nevím, Eleno. Máš nějaký důvod si myslet, že Margaret je ještě něco jiného než dokonale normální malá holčička? Malé děti se dokážou chovat velmi dramaticky, aniž by k tomu měly skutečný důvod. Margaret má hodně vyvinutou představivost.“

„Já nevím,“ odpověděla Elena bezradně. „Ale pokud Strážkyně jenom překryly staré vzpomínky novými, vysvětlovalo by to, proč byl můj starý deník stále schovaný v mém pokoji, kde jsem ho nechala, a je v něm zapsáno všechno, co se přihodilo, než jsem odešla z domova. Takže ty si myslíš, že Caleb má podezření, že se něco děje, protože přece jenom *je* to vlkodlak?“

„Jen se podívej,“ řekl Stefan a ukázal po domku.

Elena poprvé zaznamenala interiér jako celek – i to, co z toho vyplývá. Její snímky. Snímky Bonnie a Meredith. Dokonce snímky ubohé Caroline od povýšené zelenooké debutantky až po ponuru polopříšeru s obrovským těhotným břichem, kde nosila Tylerovo... dítě? Štěně? Elena si v šoku uvědomila, že si na Caroline nevzpomněla celé dny. Je ještě pořád těhotná? Mění se ve vlkodlaka, protože nosí Tylerovo dítě? Ve Fell's Church byla vždycky spousta vlkodlaků, vzpomněla si Elena. A jsou to mocní a významní vlkodlaci. Jestli se něco nezměnilo a jestli si jejich smečka opravdu pamatuje všechno, nebo skoro všechno, pak zřejmě zatím hrají o čas.

V pokoji nebyly jenom výstřižky, ale i originály fotografií. Všimla si obrázku, který Caleb pořídil přes okno penzionu – Elena se na něm vzrušeně předkláněla v hovoru s Meredith, která držela svoji smrtící bojovou hůl. Podle oblečení usoudila, že to bylo vyfotografováno hned poté, co vyzvedli na nádraží Alarica a Celi. Caleb nejen že v posledních několika měsících zkoumal dvě linie vzpomínek, ale také špehoval Elenu a její přátele.

Pak si všimla i něčeho dalšího. Ve vzdálenějším rohu stála na podlaze veliká kytice růží. „Co to...?“ podivila se Elena a natáhla se po nich. A vtom to uviděla. Okolo růží byl nakreslený pentagram. A kolem pentagramu byly rozmístěné fotografie – ona, Bonnie, Meredith, Matt, Stefan, Damon.